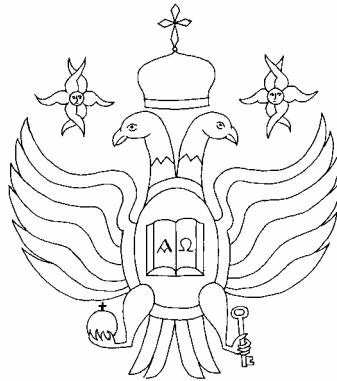

Nr. 200/1 mai 2005

† MITROPOLITUL IOSIF

SCRISOARE PASTORALA

LA SFINTELE PASTI

2005

CATRE TOT CLERUL, CINUL MONAHAL
SI POPORUL DREPTSLAVITOR
DIN ÎNTREAGA MITROPOLIE

„Să rămânem în Lumina lui Hristos”

P
rea Cucernici Părinți,

lubiți credincioși,

H R I S T O S A Î N V I A T !

Sfintele Paști, Învierea Domnului, este sărbătoarea cea mai luminoasă a creștinătății și temelia credinței noastre. Prin Învierea Sa din morți, Iisus Hristos ni se descoperă în mod desăvârșit a fi Dumnezeu adevărat. De asemenea, ne descoperă și taina propriei noastre învieri din morți, căci „înviind El însuși a treia zi ... făcutu-S-a începătură celor adormiți” (*Liturghia sfântului Vasile cel Mare*). Iar sfântul Apostol Pavel spune : „Precum în Adam toți mor, așa și în Hristos toți vor învia” (*I Cor 15, 22*).

Încă de la Botez, Învierea lui Hristos lucrează în noi. Prin Botez ne „îmbrăcăm în Hristos” și ne facem părtași la toate ale Sale, deci și Învierii. În Botez - afundarea în apă - renaștem în Hristos cel înviat, făcându-ne părtași harului Învierii, luminii Învierii lui Hristos. De aceea, și purtăm în mâini lumină, după ieșirea din apa botezului. Este lumina cea materială, dar care ne trimite spre cea nematerială, a prezenței lui Hristos Cel Înviat în noi. De aceea, Botezul (afundarea în apă) este numit și sfânta Luminare. În Botez Îl primim pe Hristos în noi și trăim luminați de prezența Sfintei Treimi, prezență care ne transfigurează viața prin dragostea pe care Tatăl Ceresc ne-o arată în Fiul Său Cel Mort și Înviat, și pe care o sădește și în noi prin prezența Duhului Sfânt, revărsat și El peste noi și în noi, tot la Botez.

În marea Sa dragoste, prin mila, bunătatea și blândețea fără măsură pentru oile cele pierdute, Dumnezeu ia suferința noastră și chiar moartea asupra Sa, pentru a ne aduce lumina: o altă lumină, Lumina vieții în Hristos, cea prin care vedem sensul a tot ceea ce Dumnezeu a creat și în primul rând sensul vieții noastre, acela că nu suntem făcuți pentru

moarte, ci pentru viață. Primim lumina lui Hristos la Botez, apoi venim din nou să o căutăm, simbolic și real în același timp, în noaptea de Paști, an de an. Dar este numai pentru a ne aminti și crede că această lumină este de fapt în noi. În noaptea sfântă a Învierii, lumina lui Hristos rămâne din nou cu mare putere în sufletele noastre însetate, pentru că Îl căutăm și Îl dorim pe Hristos, Cel pe Care L-am primit și urmat la Botez, și care ne caută El Însuși și ne luminează iadul și moartea noastră prin Învierea Sa.

Lumina harului și a prezenței lui Hristos o trăim și o avem și atunci când, după ce am pierdut-o prin păcat și prin uitare, sau căutând neștiutori doar lumina care vine din înțelepciunea acestei lumi, ne punem la picioarele Crucii lui Hristos și înțelegem dragostea nesfârșită pe care ne-o poartă, văzând dincolo de Cruce, de Golgota, zorii fericirii veșnice care ne așteaptă prin Învierea Lui. Din suferința și agonia Crucii, din întunericul mormântului, va răsări Lumina cea neapusă a Învierii. În Ghetsimani și pe Cruce, Dumnezeu-Omul trăiește și simte ca un om toate chinurile și fricile și neputințele noastre. Le trăiește pe toate acestea din dragoste pentru noi, dar și pentru că se abandonează voinței Tatălui. „Nu voia Mea, ci voia Ta să se facă!”, zice în Ghetsimani, iar apoi, pe Cruce: „Părinte, în mâinile Tale încredințez duhul Meu” (*Luca 23, 46*).

Și iată că dintr-o dată roadele iubirii și ascultării se arată și totul se răstoarnă. „Crucea devine Înviere. Crucea anunță Paștele... Iadul și moartea dispar înaintea focului iubirii dumnezeiești, asemenea unei picături neînsemnate de ură.” Moartea devine acum doar o trecere spre Viață. Porțile iadului s-au sfărâmat, iar acolo pătrunde lumina Dumnezeirii, lumina Taborului, pe care Hristos ne face să o vedem prin sfinții Apostoli chiar înainte de pogorârea Sa în moarte și în iad. Și toate, până și iadul, vor fi scăldate în lumina Învierii.

Lumina ne vine de la Dumnezeu-Omul Care rupe lanțurile iadului și face să pătrundă lumina Sa pretutindeni: în cer, pe pământ și chiar în iad.

Ne este frică de viață, de moarte, de lume și de oameni doar atunci când nu avem lumina lui Hristos.

Dar cum să rămânem în lumina lui Hristos? Doar El ne-o poate dărui și reînnoi, prin iertare. Dacă totuși vedem neputințele și greșelele noastre,

înseamnă că mai este lumină, dar nu deplină, atâta timp cât nu le îndepărtăm de la noi. În Cuvântul și în viața lui Hristos găsim Lumina cea adevărată. Lumea în care trăim are mare nevoie azi de această lumină, pe care o caută, dar nu o găsește pentru că o închipuie așa cum nu este. Lumina lui Hristos este în noi și lumea o vede și prin noi, creștinii. Lumina aceasta vine de la El: „Eu sunt lumina lumii; cel ce-mi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina Vieții” (In. 8, 12). „Voi sunteți lumina lumii... Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, încât ei să vadă faptele voastre cele bune și să slăvească pe Tatăl vostru Cel din ceruri” (Mt. 5, 14, 16).

Pentru a fi lumină și a o răspândi în jur, trebuie mai întâi să avem Lumina. Pentru a o avea, trebuie să o căutăm. Pentru a o căuta, trebuie să știm unde. Iar Lumina este Hristos Însuși, Care trăind în noi face din fiecare o lumină a lumii.

Iubiți frați și surori în Hristos,

Luminați fiind de lumina Învierii, rugați-L pe Domnul nostru Iisus Hristos să vă ajute în faptele bune spre care El ne cheamă.

H R I S T O S A Î N V I A T !

† Mitropolitul Iosif

Paris, Sfintele Paști
2005